

NO 7

POTS

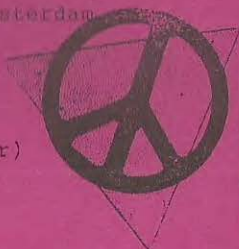

STRIJDLOUSTIG FANZINE VOOR
POTTEN + FLIKKERS! FL 2-
ENZO

De Pats verschijnt elke drie maanden en kost 2 gulden per nummer. Wil je een abo, maak dan 8 gulden (of meer) over op giro 3615006 tnv J.Vos te Utrecht onder vermelding van Pats.

Pats is in de losse verkoop te krijgen bij:
Boekhandel VROLIJK, Paleisstraat 135, Amsterdam
SISSY, Westermarkt 7, Amsterdam
(elke zaterdagavond vanaf 2200 uur)
'T FORT VAN SIAKOC, Jodenbreestraat 24, Amsterdam
PHOENIX, 1e Pynackerstraat 138, Rotterdam
SCHISM, Ganzemarkt 26, Utrecht
DE ROOIE RAT, Oudegracht 65, Utrecht
BOEKENNEL, Grote Berg 11, Eindhoven
DE REL, Hertogstraat 2c, Eindhoven
(elke 1e zaterdag v.d. maand vanaf 2130 uur)
KRUISLINX, Steenstilstraat 38, Groningen
MANIFEST, Hooglandse Kerkstraat 4, Leiden
ASSATA, 2e Walstraat 21, Nijmegen

De Internationale Potten en Flikker Nieuwsbrief is te koop bij Schism, De Rel, Phoenix, Assata en Kruislinx en Sissy. PATS, Postbus 19052, 3501 DE, Utrecht.

REMEMBER STONEWALL

Tijdens de opening van Europride, woensdagavond 15 juli in de Beurs van Berlage in Amsterdam, protesteerden zo'n 50 mensen voor de ingang - voornamelijk potten en flikkers - tegen het commerciële en a-politieke karakter van Europride. Aanstaande zaterdag zal 'Remember Stonewall', zoals de actiegroep zich noemt, wederom een kritische noot laten horen tijdens de Roze Zaterdag Parade, de afsluiting van Europride. Foto: Jan **UIT N.N.**

SISSY KAFEE VOOR POTTEN EN FLIKKERS

Zoals iedere zaterdagavond is het Sissy kafee in Amsterdam, Westermarkt 7, geopend. Het gaat open vanaf 22.00 uur en is net als de REL een onafhankelijk, niet commercieel kafee voor potten, flikkers - queers. BE THERE!

sissy boy

The TOUGHEST kind

POTTEN EN FLIKKERKAFEE DE REL

Op zaterdag 3 september is er voorlopig de laatste keer een REL kafee-avond. Voorlopig omdat de REL vanaf dan enkele trouwe medewerkers moet missen. Gezocht wordt naar nieuwe potten en flikkers die de REL helpen voortbestaan. De REL als groep gaat sowieso verder maar zal zich dan anders gaan manifesteren dan met de maandelijkse REL-avonden. De laatste (?) REL heet THE FINAL RIOT ? en start om 22.00 uur in BURGERS, Hertogstraat 2 Eindhoven. Het SIRKUS BUZURKUS zal optreden en natuurlijk wordt het een FEEST!

ANARCHA-SEX IN APPELSCHA

Op 21 en 22 mei vonden in Appelscha de Anarchistische Pinksterland dagen plaats. Sommigen van jullie zullen erbij geweest zijn, andere niet. Voor iedereen volgt hier nu een kort verslag hoe de dagen verlopen zijn, en hoe men volgend jaar denket verder te gaan. Als je deze mee wilt voorbereiden kun je je aanmelden bij Krijn.

DE HETERO-MORAAL IS ANTI-ANARCHISTIES (verslagje 21-5-94)

Zaterdagmiddag, met 11 mensen in de bus van Willem. We lazen de inleidende tekst die in het voorbereidingsgroepje was geproduceerd. In die tekst werd de bewering gedaan dat niemand van ons, opgevoed in de westerse cultuur vrij is van hetero-sexistische indoktrinatie.

Vanuit de groep werd de kritiese vraag opgeworpen of wij nu op onze beurt niet bezig waren opnieuw een moraal te ontwikkelen tegen de door ons dwarszittende hetero-moraal.

Wel wilden we erkennen dat we vertrekken wilden vanuit een anarchistiese gemeenschappelijkheid, maar dat wij dat zelf niet als een moraliserend beginsel ervoeren of wensten.

Al snel belandden we bij de vraag hoe een vrije, anarchistiese relatie eruit zou kunnen zien. We inventariseerden.

Opvallend was het aantal mensen dat mono- en polygamie als beslissende factoren beschouwden. Liefst acht van de elf noemden monogamie of polygamie de essentie van een liefdesrelatie. Vijf mensen wezen monogame afspraken af als zijnde vrijheidsbelemmerend, toch waren er ook drie mensen die naar hun gevoel maximale vrijheid konden ontplooiën, juist in een monogame verhouding.

Slechts één van de aanwezigen wees iedere vorm van relatie, gebaseerd op seksuele samenwerking beslist van de hand. Relaties ontwikkelen je op grond van gemeenschappelijke activiteiten, die een vorm van vriendschap tot gevolg kan hebben, waarbinnen je je gevoelens met de ander kan delen. Soms komt daar ook sex bij, maar om deze bepalend voor de verhouding te maken is niet aantrekkelijk. Enkelen van ons vonden het begrip "relatie" onhanteerbaar. Daar hangen allerlei normen en ideeën aan die we als ongewenst beschouwden. Feitelijk ontdekten we dat we alleen met mensen die ook geen "relatie" wilden langdurige kontakten konden aangaan.

Een viertal mensen noemden vriendschapsbanden als belangrijkste relatievorm. Sex kan daar al dan niet bijkomen, maar de vriendschap is de basis.

De woorden "vrijheid" en "individualiteit" waren ook veel vertegenwoordigd in de verhalen. Het bleek dat er nauwelijks algemene richtlijnen te trekken waren uit de ervaring die we met elkaar deelden. Een vrije verhouding kan dat alleen blijven als er voortdurend bewust mee omgegaan wordt. Het is een doorgaand proces, waarin partijen elkaar de ruimte bieden om vrij te kiezen. Dat geldt niet alleen voor het aantal partners, de sexe, de intensiteit van de kontakten, maar ook voor de soort van energie die je aan elkaar besteedt.

Het is belangrijk om ook al heb je een of meerdere vaste partners te blijven doen waar je zin in hebt. Je verantwoordelijk maken voor een partner is een hachelijke zaak. Voordat je het weet leef je voor elkaar in plaats van voor jezelf en meestal tot ieders ongeluk. Openstaan voor wat er langskomt en het openhouden van ruimte voor verandering is óók in sexkwesties een voorwaarde voor vrijheid.

Ook belangrijk is het om blijvend krities te zijn op machtsverhoudingen. Verschillen zijn onvermijdelijk en hoeven niet schadelijk te zijn, maar onbalans in de machtsrelatie geeft naar alle kanten onvrijheid.

Het doorbreken van verwachtingspatronen die ondanks alle goeie wil toch ontstaan is van belang voor vrijheidswensende partijen. Ontkoppeling van zorg en aandacht van sex kan in veel gevallen verhelderend werken.

Voor vrijheid in relaties ernstig belemmerende zaken vonden wij:

- het verlangen om uniek te worden gevonden, het romantiese ideaal dus.
- een verlangen naar veiligheid, vaak wordt die gekoppeld aan je vastklampen aan een partner.
- een verlangen naar diepgang die alleen gekoppeld wordt aan het aangaan van diepe lijfelijke kontakten.
- het verlangen naar één unieke partner, die al je behoeften zou moeten bevredigen.

Wij konkludeerden dat openhartigheid naar alle kanten een goeie basis kan zijn, vanwaaruit je samen kunt zoeken naar een vrij avontuur met elkaar.

EVALUATIE ANARCHA-SEXTHEMA APPELSCHA 1994.

Hoi lieve anarchoanagenietersters !

Hier een poginkje tot evaluatie van ons themagroepje en onze activiteiten in Appelscha. Het is van de hand van Johan en Krijn. We willen beginnen met het evalueren van de voorbereiding.

VOORBEREIDING

- wij vonden het een heel spontaan proces, waarin vanalles kon.
- de samenwerking onderling bij bijvoorbeeld de potten/flikker-manifestatie was prima.
- we hebben gekozen voor een heel flexibel voorbereidingsproces, soms begonnen we daardoor wat te zweven.
- ten aanzien van Appelscha hadden we geen duidelijke doelstelling, waarschijnlijk zal de ervaring van dit jaar ons helpen die een volgende keer beter te formuleren.
- de relatie met de organisatie van de Pinksterlanddagen was niet ideaal, hiervoor geldt hetzelfde als hierboven en overigens kunnen ze nu ook niet meer om ons heen, al zouden ze willen...
- we vragen ons af of het maandelijks bijeenkomen een ideale frekwentie is, of zouden er nog andere oorzaken aan te wijzen zijn voor de matige continuïteit waar Johan last van had ?
- we hebben allebei genoten van het samen ontdekken en uitwerken van onze thema's.

PRESENTATIE

- onze stukjes in de reader vonden wij weinig toegespitst, maar het is de vraag of onze lezersters dat ook zo hebben ervaren.
- de mondelinge presentatie had grondiger voorbereid kunnen worden, waardoor die helderder zou kunnen zijn geweest.
- zou het slimmer geweest zijn om de activiteiten direkter te laten aansluiten op de algemene introductie ?

WERKGROEPJES INHOUDELIJK

- in het algemeen reigden de discussies tot algemeniseren en afstand kreeëren, de persoonlijke inbreng ontbrak dan. Rondjes waarin we persoonlijke ervaringen of ideeën uitwerkten bleken een prima middel om dit te veranderen. Met name eigen ervaringen vertellen aan elkaar leverde veel herkenning en verdieping op.
- de term "vertrouwen" was een belangrijk thema, het was interessant om daarop door te vragen, soms wist eigenlijk niemand precies waarover het ging.
- soms waren de gesprekken weinig lichtvoetig, terwijl dat toch aardig samen zou kunnen gaan met ons onderwerp, misschien kun je daar in de voorbereidingen ook al rekening mee houden?
- het praktische deel verliep wat geïmproviseerd, al was het lijf-werk bijvoorbeeld te gek en te weinig.

DE PLAATS VAN ANARCHSEX IN APPELSCHA

- onze groep werd eerder gedoogd dan warm binnengehaald op het kampeerterrein tot vrijheidsbezinning, eigenlijk beviel ons die margepositie wel.
- fulltime meedoen aan ons thema bood weinig ruimte voor wat Appelscha verder nog te bieden had.
- Krijn had zich verheugd op een manifestatie van onze groep voor alle Appelschagangersters. Iets prikkelends zou leuk zijn geweest.

Tot zover wat wij bedachten over dit jaar. Op blaadje twee willen we ook nog wat over volgend jaar bedenken.

Wil je je aanmelden voor het voorbereidingsgroepje APPELSCHA '95 kan dit via Pats postnr. t.a.v. Krijn

DE LANGE WEG VAN APPELSCHA NAAR APPELSCHA

Voorstellen voor een nieuwe start in september voor het thema-groepje anarcha-sex.
Ons eerste voorstel is, dat iedereen nadenkt over nieuwe of niet zo nieuwe ideeën voor de volgende stap op onze speurtocht.
Een idee is om door het jaar heen activiteiten te ontwikkelen, die ons in de diepte, dan wel in de breedte verder helpen.
Te denken valt aan:

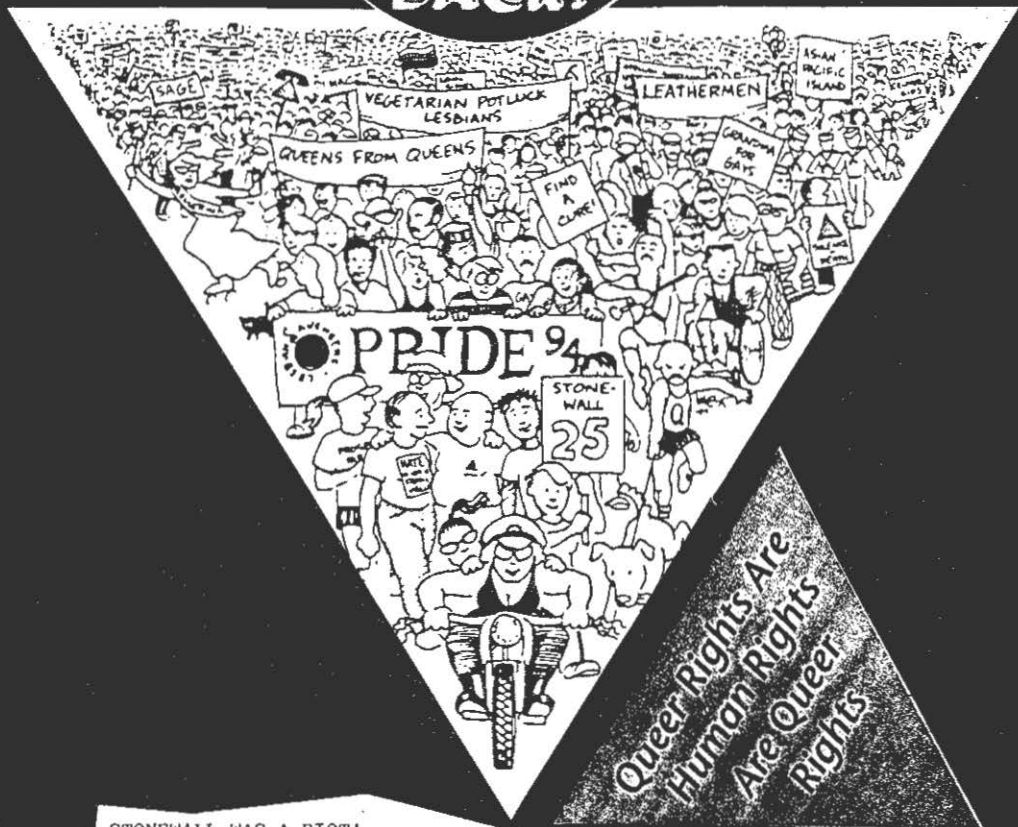
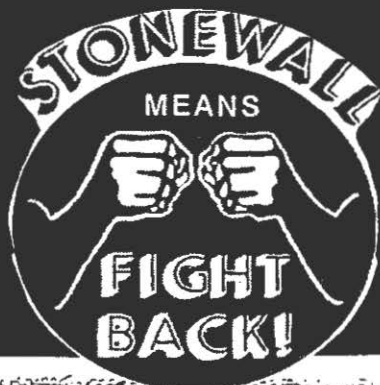
- een themadag, zoals afgelopen jaar in het ACU (thema potten-flikkerstrijd).
- een groepje dat bezig gaat met lichaamstaal en lichaamswerk (eventueel toegespitst op sexualiteit).
- een leesgroepje voor de theorie (b.v. Deleuze & Guattari).
- wat dacht je van zoiets als een queer-camping om op te zetten?
- een deskundige inschakelen voor een inleiding over een subthema (voorbeeld S.M. en machtedoe ofzo).
- groepsgewijs dingetjes uitproberen met presentatie/konfrontatie.

Suggesties voor volgend jaar in Appelscha:

- versieren
- dark tent
- bio-energetica (bij voorkeur sogus om acht uur) (!!!)
- teater, muziek, spel (oefenen met andere rollen dan je gewend bent).

En verder zien we 't allemaal nog wel,

knuffel van Johan
en zeker ook van Krijn

STONEWALL WAS A RIOT!

Een verslag uit New-York.....

In de week voorafgaande aan zondag 26 juni, de dag van de grote demonstratie en parade ter gelegenheid van 25 jaar Stonewall waren er in New-York al allerlei akties en demo's. Deze waren bijna allemaal georganiseerd door alternatieve zelforganisaties van lesbian/gay/bisexual/drag en transgender groepen. Bij een aantal daarvan ben ik geweest en ik zal proberen hiervan een overzicht te geven. Als eerste was daar een bijeenkomst van de trans-gender community in het gay and lesbian center. Er waren een aantal sprekersters die opriepen voor een transgenderrebellion.

Om een idee te krijgen wat hiermee bedoeld wordt kun je verderop in de PATS een artikel lezen van Denise Norris onder de titel BREAKING THE CODE. Het was een indrukwekkende bijeenkomst met zo'n 150 aanwezigen. Nog nooit zag ik zo'n bonte gender-verzameling van mensen. De hokjes homo/hetero/bisexual - man/vrouw - waren hier zo'n armzalige begrippen dat ze totaal niet toepasbaar waren om ons een 'etiket' op te plakken, te 'rangschikken'.

Ik had het gevoel dat het een heel bijzondere avond was, bijna historisch. Hier was echt sprake van een voorhoede, een nieuwe kijk, met de aanwezigen zelf als bewijs dat een ieders seksualiteit, gender-identiteit uniek kan zijn, net zoals ieders identiteit uniek kan zijn. Niet alleen de hetero-code wordt doorbroken, maar ook de code van homo, man, vrouw, trans, trav, butch, femme, macho, nicht, pedo, etc. De enige steun die zij hierbij kunnen verwachten komt, hoe kan het ook bijna anders, van elkaar. In een stad als New-York is dit mogelijk. Maar hoevelen staan niet helemaal alleen hierin?

Zelfs voor New-York was deze bijeenkomst uniek en je voelde de emotionele en geladen spanning die steeds weer opnieuw een hoogtepunt bereikte als iemands persoonlijk verhaal de noodzaak van een genderrebellie, zeg maar revolutie, aantoonde. Na afloop was er een korte demo van het gay and lesbiancenter naar de Stonewall, de bewuste homo-kroeg in Christopherstreet, om te herdenken dat het juist de 'transgender people' waren geweest die zo'n groot aandeel bij het ontstaan van de rellen hadden. Er waren ook enkele mensen bij die zelf 25 jaar geleden de rellen hadden meegemaakt en hadden begonnen. ACT-UP! had de maandag vóór de grote pride op zondag een picketline georganiseerd voor het N-Y-stadhuys. Rudy Giuliani, de republikeinse burgemeester van N-Y, had aangekondigd om te bezuinigen op het aidsbudget. Vooral de huisvesting en gezondheidszorg voor mensen met aids loopt hierdoor ernstig gevaar. Zo'n 50 aidsaktivistes, omringt door een overmacht van politie, demonstreerden hiertegen. De bedoeling was om het park te bezetten en hier in kartonnen dozen te gaan 'wonen'. Dit is namelijk het gevolg van de bezuinigingen voor mensen met aids die van de gemeentelijke subsidies afhankelijk zijn. Enkelen lukte het toch om in het park te geraken ondanks de politieovermacht. Ze werden wel onmiddellijk gearresteerd en door de pigs (politie) op brancards afgevoerd. Op vr. 24 juni was er opgeroepen om mee te lopen in de DRAG-MARCH. Het zou een demo worden tegen de de-politisering en vercommercialisering van de Stonewallherdenking en vóór DRAG-PRIDE! Begonnen met nog geen vijftig mensen groeide de demo uit tot duizenden tot we aankwamen bij de vroegere Stonewall-Inn in Christopherstreet.

Het was een zogenaamde 'Illegal-demo' waar de politie geen toestemming voor gevraagd was. Maar zij konden niets doen dan slechts aan de kant toekijken. Duizende demonstranten waarbij velen in drag hou je niet tegen. De demo was heel strijdbaar en er werden luidkeels leuzen geschreeuwd als 'Stonewall was a Riot, not a Fucking Trademark', 'We're here, we're Queer, we gonna ruin it for evry'one', 'We're Queer, we're gonna kill the Mayor' en tegen de politie 'You want to arrest us? Don't even try it!', Remember Stonewall was a Riot!'

STONEWALL WAS A RIOT!

A CALL FOR ACTION IN THE SPIRIT
OF THE STONEWALL REBELLION

Aangekomen bij Christopherstreet wist men van geen ophouden en werd spontaan door de politie versperring heen gebroken om het drukke kruispunt met 7th Avenue te bezetten. Net als '25 jaar geleden zongen de Dragqueens al dansent in de ronde 'We are the Stonewallgirls, we wear our hair in curls, we wear no underwear, we show our public hair'. Nog uren werd het kruispunt bezet gehouden met als gevolg een enorme verkeerschaos tot in de wijde omtrek. We're here, we're Queer, en dat was goed te merken voor iedereen. Ook de volgende dag kon niet ongemerkt aan New-York voorbijgaan. Zo'n 40.000 vrouwen liepen mee in de Dyke-March over 5th Avenue. Deze 5th Avenue zou nog inzet worden om de volgende dag het verbod van Giuliani (mayor N-Y) te tarten om ondanks zijn verbod toch met ACT-UP over 5th Avenue te demonstreren. De Dyke-March was imposant. Nog nooit zo'n pottenpracht bijelkaar gezien. De Dyke-March was mede tot stand gekomen omdat veel dykes vonden dat de organisatie van de 'officiële march' op zondag gedomineerd werd door mannen en ook op zulk een wijze georganiseerd was. Het was gelijk ook een protest mars voor 'Lesbian Rights Now!'. Aansluitend aan de Dyke-March hadden de Radical Fairies een rituele demonstratie waarbij de 25 jaar geleden overleden Judy Garland op een baar werd meegevoerd. Onder allerlei bezweringen en rituelen ging de baar richting Christopherstreet. Judy Garland was de dag van de Stonewall reellen begraven in New-York. Ze was een nichtenmoeder 'avant de lettre' en men zegt dat ook haar dood ertoe bijdroeg dat de spanning toen zo geladen was. Het lied 'somewhere over the rainbow' haar grootste hit was voor veel homoseksuelen in die tijd hun levenslied. Het werd dan ook veelvuldig gezongen door de omstanders. Of Judy inderdaad weer tot leven is gekomen weet ik niet. Ik heb voortijdig afgehaakt en van horen zeggen heeft deze tribe-toestand nog de gehele nacht geduurd. Ondertussen ben ik toen weer naar de voormalige Stonewall-Inn gelopen waar die avond verzameld werd voor een demo (illegaal) onder de noemer STONEWALL WAS A RIOT. De organisatoren van deze demo wilden de Stonewall-Rebellie op gepaste wijze herdenken en voortzetten. De demo werd door de politie erg gehinderd. In het begin gingen we toch de straat op maar halverwege kreeg de politie ons toch nog op de 'sidewalk'. De demo voerde langs enkele plekken zoals een politie-buro en kerk. Hier werd dan doormiddel van een speech duidelijk gemaakt dat betreffende instanties nog steeds homo-vijandig zijn en zich zo opstellen naar binnen en buiten toe. Daarna volgde er steeds een luid gejoel en protest. Ook voerde de demo langs een take-away restaurant waar kortgeleden nog een jongen omwille van zijn homo-seksualiteit was vermoord. Hiermee werd nogmaals aangetoond dat het noodzakelijk is dat we ons ook nog vandaag de dag blijven verzetten tegen de hetero-terreur en moeten vechten voor ons eigen bestaan, ookal denken sommigen dat 'we' het wel allemaal bereikt hebben. De politie begon steeds lastiger te worden en sloot iedereen in in een smalle straat. Ze keken wel even raar op toen pal voor hun neus een man ging strippen en uitdagend met z'n kont voor de linies begon te draaien. Men wist zich duidelijk geen houding te geven. Dat was wel lachen.

STONEWALL

TIEMPOS DESESPERADOS. ACCIONES DESESPERADAS.

SIDA

¡A LA CALLE! DOM 26 DE JUNIO '94

10AM: SHERIDAN SQ → CENTRAL PK

Info: 212.774.4270

ACT UP

Toma el Tren 149 a
Christopher St & 7th Ave.

Zondag's dan was de grote mars. ACT-UP! en andere radikalere organisaties hadden zich echter al ondanks het verbod van Giuliani verzameld op Christopherstreet om vandaaruit over 5th Avenue richting Central Park te lopen waar ook de grote demo zou eindigen. Ook hier weer veel politie maar nog meer demonstranten. Om tien uur s'morgens hadden zich al duizende mensen verzameld die net als alle 24 jaar daarvoor over 5th Avenue wilden lopen en niets en niemand zou hun kunnen tegen houden. En zo liep er die dag dan toch nog een grote demo over de fifth. Alle feesten, gay-games, en herdenkingen ten spijt, AIDS is nog steeds issue number one! en dat wilde deze demo duidelijk maken. In spreekkoren en via honderden spandoeken en borden werd de aandacht gevestigd op de falende aidspolitiek en de gevolgen. Het was een uiterst strijdbare en ook emotionele demo waar mensen schreeuwden om hun leven en de stem van inmiddels overleden vrienden en vriendinnen niet lieten verstommen. Vlak voor de St. Patricks Cathedral, die blauw zag van de agenten, werd een DIE-IN gehouden. Iedereen ging liggen en middels het roepen van SHAME, SHAME, SHAME! werd voor de zoveelste maal geprotesteerd tegen de rooms katholieke kliek en hun kerkelijke maffia in Rome.

© PPD
2004/06

IF WE MENTION CONDOMS,
WE WOULD BE CONDONING
SEX!

IF WE MENTION CLEANING
YOUR NEEDLES, WE WOULD
BE CONDONING IV DRUG
USE!

SO WHAT ARE WE
CONDONING?

DEATH!

Vlak voor Central Park kruiste de ACT-UP! demo de grote demo. Deze hield halt om de ACT-UP! demo voor te laten gaan die zich invoegde in de kop van de grote demo. Er brak een luid gejuich los dat weerkaatste tegen de wolkenkrabbers toen werd ingevoegd. Dit was een onvergetelijk moment. Aangekomen bij het eindpunt bij Central Park heb ik nog vijf uur zitten kijken naar de binnenkomst van allerlei groepen, organisaties en individuen uit allerlei landen en continenten die hun homo-seksualiteit en indentiteit die dag vierden. Het moeten zo'n miljoen mensen geweest zijn die hier binnen kwamen. Wie erbij geweest is zal zich in ieder geval niet meer alleen voelen staan in diens homo-seksualiteit. Het leek wel of de hele wereld homo-seksueel was geworden en de sfeer van die dag was zo bijzonder dat ik betwijfel of ik dit ooit weer mee kan maken. De volgende dag was er nogmaals een protest bij de U.N., de verenigde naties die zetelen in New-York. Op zondag was de grote demo al langs de U.N. getrokken om deze erop te wijzen dat ze eindelijk werk maken voor gelijke rechten voor homo-seksuelen wereldwijd. Vandaag dus weer een demo, zij het veel bescheidener in aantal. Wie er wel in grote getalen waren, waren de cops. Weer maakten zij het ons moeilijk. We moesten op de stoep blijven en wie toch de straat op ging werd gearresteerd. Bij het gebouw van de U.N. konden we door de pigs niet komen. Wel was er o.a. protest bij de ambassades van Japan en Brazilië. Beide landen zijn sterk homo-phobisch en is het leven als niet-hetero zwaar als je voor je homo-seksualiteit wilt uitkomen. Een Japanse pot vertelde over de slechte situatie in Japan waar dit jaar de AIDS-conferentie plaats vindt. Een trav uit Brazilië vertelde over de moorden jegens homo-seksuele die onder goedkeuren en medeweten van de politie gedaan worden. De U.N. werd nogmaals opgeroepen om een duidelijk standpunt in te nemen tegen de onderdrukking en repressie van homo-seksuele vrouwen en mannen en landen die zich hier op grove wijze aan schuldig maken ter verantwoording te roepen. Naast deze demo's waren er nog veel meer activiteiten, akties, exposities, performances en ga zo maar door. Teveel om op te noemen, laat staan heen te gaan. New-York was deze laatste twee weken van juni 'the place to be' voor wie het leven door een roze bril ziet. Ik ben in ieder geval blij dat ik er bij kon zijn maar tegelijk ben ik me er ook van bewust dat vele, veel te veel, andere niet hetero-seksuele mensen nog iedere dag gebukt gaan onder dat wat hun geluk behoort te zijn.

0220

STONEWALL

WAS A DRAG!

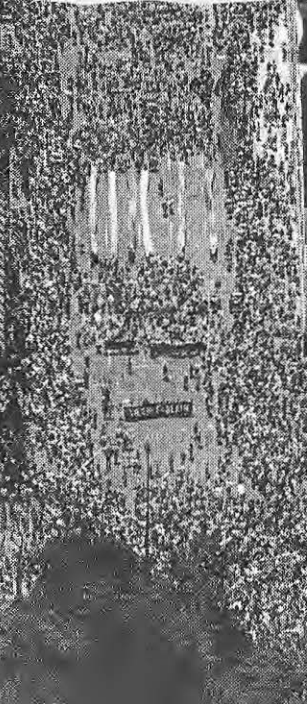
ACT UP

GAY POWER

LESBIAN RIGHTS NOW

STONEWALL 25

foto's STONEWALL MARCH NEW-YORK 26-6-'94

POLICE LINE

DU

DE NEDERLANDSE 'STONEWALL'

Door alle activiteiten en media rond Stonewall zou je bijna denken dat Stonewall ook in nederland van die betekenis was als het was in de vereningde staten. Dat is echter een misverstand. Nederlanders zijn toch al niet zo'n kei in hun eigen geschiedenis en dat lijkt ook te gelden voor onze 'homo-geschiedenis'. Op 21 januari 1969, een paar maanden vóór Stonewall was er op het binnenhof een demonstratie tegen het toenmalige artikel 248 bis dat 'volwassenen' verbood met minderjarigen (onder 21 jaar) van het zelfde geslacht seks te hebben. Het was de eerste openbare demo waar potten en flikkers zij aan zij demonstreerden hiertegen (zie foto). Misschien niet zo spectaculair als de rellen in New-York maar daarvoor is de geschiedenis van de homo-seksuele beweging in nederland ook heel anders dan in de V.S.. Het artikel werd geschrapt in begin 1971 en in de tussenliggende tijd kwamen ook in nederland openlijke homo-akties op gang. Zo werd er op 4 mei geprobeerd een krans te leggen op de Dam bij de dodenherdenking om de verzwegen homoseksuele slachtoffers van WOII te herdenken. De 'Amsterdamse Jongeren Aktiegroepen Homoseksualiteit' werden toen met harde hand van de Dam geschopt. Hoe het ook zij, 21 januari 1994 is in nederland in stilte gepasseerd terwijl Stonewall aan bijna niemand ongemerkt voorbij is gegaan.

REMEMBER STONEWALL! EUROPRIDE=EUROSHAME!

Tijdens EUROPRIDE in Amsterdam heeft de aktiegroep REMEMBER STONEWALL flink van zich laten horen. Al bij de opening van het gebeuren in de heurs van Berlage was er protest. De HOMO-VIPS en SYMPA-VIPS werden bij de ingang verrast met aktievoerders/ters. Zij droegen spandoeken bij zich waarop duidelijk stond hoe zij dachten over EUROPRIDE. Er waren sprekersters en er werden pamfletten uitgedeeld aan de 'gasten'. Tijdens EURO-PRIDE was schuin tegenover het homo-monument het REMEMBER STONEWALL aktie centrum gevestigd waar naast een kleine tentoonstelling video's werden gedraaid, info was te verkrijgen, natuurlijk ook koffie thee e.d. en waar discussies plaats vonden in de geest van STONEWALL. Het aktie centrum (sissy) werd druk bezocht. Aan de gevel hing een groot spandoek met daarop de leus EURO-PRIDE=EURO-SHAME REMEMBER STONEWALL! CONTINUE THE STRUGGLE! De vrijdag voor de parade was er in Vrankrijk een groot infotiefteest. Er waren optredens van onder meer Cassandra en de vrouwenband Don't poke among the pebbles. Ook hier weer sprekersters waarvan sommigen uit andere Europese landen. Na afloop was er disco, dus Queerdancing! Zaterdag's de dag van de parade stond voor de Westermarkt de podiumwagen van theaterstraat waarop weer de band don't poke among the pebbles. Terwijl de parade aan de wagen voorbijtrok liet ook hier REMEMBER STONEWALL duidelijk van zich horen. Lizet, van radio de vrije Keizer, was straten verder nog te horen gedurende de heleparade. Nadat de hele stoet voorbij was getrokken reed de podiumwagen achter deze aan omgeven door tientallen queers die luidkeels meetrokken. Op de wagen was de band aangevuld met twee afrikaanse muzikanten en leuzen als PEOPLE WITH AIDS, UNDER ATTACK! WHAT WILL WE DO? ACT UP FIGHT BACK! werden gescandeerd. Op het museumplein aangekomen, het einde van de parade, werd via de podiumwagen nog enige tijd geprotesteerd. Ook omdat de zon zich van de beste kant liet zien was het een fantastische aktie geworden! s'Avonds was er ter afsluiting nog een alternatief feest georganiseerd in de OCCI (binnenpret) waar naast optredens via het open podium met o.a. de Sissy Singers natuurlijk ook gedanst werd. Ook dit feest werd druk bezocht. In tegenstelling tot Europride dat veel afgelastingen kende 'en failliet is gegaan heeft het alternatief programma van REMEMBER-STONEWALL juist heel goed gedraaid, zelfs in financieelopzicht is er geld overgebleven. De groep REMEMBER STONEWALL wil echter verder gaan als aktiegroep en heeft zoal vast een steun in de rug. Wie ook geïnteresseerd is om hieraan deel te nemen kan zich iedere zaterdagavond bij Sissy (Westermarkt 7 Amsterdam) hiervoor aanmelden. Naast de vele support die REMEMBERSTONEWALL kreeg uit verschillende Europese landen kregen zij gedurende de Europride week ook nog twee support faxen uit New-York waar op datzelfde moment Stonewall herdacht werd. Eén van ACT-UP NEW YORK en één van STONEWALL NOW!, het New-Yorkse equivalent van REMEMBER STONEWALL!

Your Pride is Their Product

STONEWALL 1969

I N 1969 WE FOUGHT THE COPS
IN A BLOODY BATTLE
TO GUARANTEE RIGHTS FOR GAYS & LESBIANS...
THE RIGHT TO LIVE... THE RIGHT TO LOVE...

STONEWALL 1994

CAMPER

...AND THE RIGHT
TO CREATE
A MERCHANDISE MARKETING
MONSTER.

QUEER

In de vorige PATS werd al enige aandacht besteed aan het begrip QUEER in het stuk Radikaliseer Stonewall 25!. Van enkele lezersters hebben we gehoord dat ze dit boeide. In New York was er ter gelegenheid van 25 jaar Stonewall een avond over trans-gender rebellion waar onder andere volgend stuk werd voorgedragen. Het stuk is van Denise Norris, nu vrouw en ooit 'man'. We dachten dat dit een interessante kijk was op het begrip queer en hebben het onvertaald hieronder afgedrukt.

Misschien is het leuk als jullie reacties sturen of een andere invalshoek nemen n.a.v. het begrip queer en de inhoud hiervan. Sowieso kun je altijd copij bij ons kwijt dus schroom in dat opzicht nooit iets te sturen. Wat dacht je bijvoorbeeld om het woord queer over te nemen in het nederlandse als KWEER daar wij geen woord hebben die de lading ervan zou kunnen dekken. PATS, strijdlustig fanzine voor KWEERS?.....

BREAKING THE CODE!

How many of you are code breakers?

It was Alan Turing, one of the famous code breakers of World War Two and a gay man outted by the British Government, who said, "In the long run, it's not breaking the code that matters—it's where you go from there."

In the 25 years since the Stonewall Riots, it's often been forgotten that it was the gender outlaws who led the rebellion and ushered in a new era of gay life. The people at the riots, drag groups like Sisters of Perpetual Indulgence and The Imperial Court and gender rights organizations like Transgender Nation and The Transexual Menace are proof positive that there is a real political energy to be gained from having reversed the gender signs, crossed the line, and broken the code. The gender community has long been the focus of activism in part because its very nature is an activism. Our cases are literally worn on our sleeves. Many of us can not simply choose to remove our torn blue jeans and leather jackets on Monday morning and rejoin mainstream society. Our very nature makes us stand out in a crowd of conformists. The adaptation of the Queer Nation slogan: "We're Queer. We're here" to "We're here. We're Queerer" by The Transexual Menace speaks of this difference.

Not only does our self-assertion of our sartorial and erotic differences produce conflicts with the straights, but also produces conflicts internal to the gay and lesbian community and between gays and straights. The Religious Right uses the gender community to pray upon the fears of the uninformed with images of gender non-conformists and tales of severe mental depravity in an effort to derail civil rights. It was the blurred gender boundaries in the homoerotic photography of Robert Mapplethorpe that prompted Senator Jesse Helms to sponsor a bill that effectively censors art and public thinking by withholding funding for any artist whose work did not meet strict moral codes. In its effort to gain straight mainstream acceptance, the gay community has at often times tried to disassociate from the gender outlaws. We were told that being gay is about sexual orientation and that we did not qualify. Those of the gender community who did identify as gay or lesbian were welcomed reluctantly. This emphasis on the misguided need to mainstream the gay lifestyle overshadows the fact that people who are perceived as being gay are subjected to cultural oppression, stigmatization, discrimination, exploitation, and vilification, all of the behaviors that we have come to know and love as "homophobia". Gender outlaws have a long and colorful history intertwined with their gay and lesbians cousins. On the night of the riots at the Stonewall, we were all one angry, frightened mob and no one said you can't hit a cop because you don't qualify.

Because of visibility, the gender community is a common target for oppression. In fact, it's oppression so complete it's often not even seen. But it's there. It's the most subtle form of oppression. Our language and culture have been stripped from us and replaced with words of the oppressor's choice in much the same way the Conquistadors burned all the Mayan books, gave them Bibles and codified that only Spanish was to be spoken. This New Speak becomes generational and we soon forget about our old language. Too many of us end up believing that this is the 'normal' way the world is and always has been. For example: Almost everyone in the West grows up with the code of pink for girls and blue for boys. But this has not always been true! As recently as the 1900's, pink was considered to be too harsh a color for girls and reserved for boys and blue, the more feminine color was the choice of all the proper young ladies. Today, we have color coded pampers struc-

tually designed to allow for anatomical differences! Even if we wanted to, we are prevented from using the wrong color on the wrong baby. How many of you grew up unquestioningly accepting this code? Society resists letting us develop our own language to describe our experiences because to develop new language is to change society. It has only been the last few years that we have begun to reclaim our identities and our language from the mainstream culture.

As I see it, we're all members of the same community. We always have been. We are scattered across cultural, racial, sexual, economic and political lines just like any other community. The drag queens, drag kings, she-males, cross-dressers, transvestites, he/shes, transsexuals, bull dykes, nellies, butches (this list goes on forever), transgendered, dykes on bikes and everyone else in the gay and gender community all have one thing in common. We all break the cultural codes of the gender roles.

So why do other communities seem to be able to unite themselves around their commonalties? Why are we so fragmented? The experience of having a body/mind/object relationship that does not conform to the popular social interpretation of normal is nothing new. The history of the gender community is filled with myths and fact that testify to this. Joan of Arc, Chevalier d'Eon and Dr. James Barry were some of the people who swam opposite the current in the stream of social conformity.

Something happened. Something bad. Maybe was it the Western thinking that tried to justify centuries of discrimination toward the gay and gender community by decreeing there really was something wrong with us and that science had proved it. About a century ago, they scientifically separated the homosexuals and transvestites from the healthy, normal people. They cleaved gay drag out of the gender community by proclaiming that they were really just homosexuals in a dress (or pants) and that they should be treated that way. They classified what remained as the real transvestites. But the need to classify is so strong in western thinking that by the 1920's, a new group of transvestites was identified as needing its special attention. These people so strongly identified with the opposite gender that they thought they really were indeed the opposite gender only trapped in the wrong body. At last! they thought. Here was a mental disease they could fix with a knife! The first known modern sex reassignment experiment was performed in 1922. The subject died. There were several more known and countless attempts in the next three decades to the best of knowledge, all unsuccessful. Finally in 1952, another desperate transvestite traveled to Sweden, risked this surgery, lived and became famous. The rest, as the white boys say, is history. But it wasn't until the sixties that the medical community saw fit to declare that these extreme cases on transvestitism should now be called transsexuals because their issues were, again, different from the rest of the gender community. And they divided the gender community once more. Strangely enough, this was all done in the name of helping us to become 'normal' as the doctors saw it. And we willingly let them. Who didn't want to be normal? They told us they could fix us, make us whole. We believed them. The real problem was that there is nothing abnormal or wrong with us in the first place! We simply do not conform to society's gender codes and it scares the shit out of them. The creation of transsexual surgery was driven, in part, by society's need to eliminate non-conformists elements. Don't get me wrong. Surgery helps a great many people find surcease. It's just not all that it seems to be.

The real war here is a war of conformity. A battle for the control of our minds. The language we use is the embodiment of the codes we are expected to adhere to unquestioningly. If we don't have words for a concept, how can we even think of that concept, much less share it with others.

If we don't have words of empowerment, how can we be empowered? When every mainstream word for us implies shame, when every image we are feed portrays us as shameful objects, how can we ever feel good about ourselves? We need to stop believing in the gender codes we were taught and begin to create new ones. By recognizing and discarding the old, disempowering words, we discard the old ways of thinking. Once these old words are gone, the need to express our experiences remains and creates a vacuum. And from this vacuum comes, new words and new concepts. Words and concepts, by us and for us, and not by someone who sits in judgement of us.

About 5 years ago, I started hearing some new concepts. The first was the phrase 'non-transsexual woman' used instead of 'real woman'. The significance here is that it reversed the relationship between us and them. Overtime other concepts evolved and have been kept, modified, or discarded as needed. One of the most recent I've heard is 'person of transsexual experience' instead just plain old 'transsexual'. This concept finally leveled the playing field. We are all people and all deserve dignity and respect.

One of the best words to come along is the word Queer. This is not a new word, but an old word given new meanings. In the dictionary, it is defined as 'being different' and when I was called queer in grammar school, it was certainly because I was different. Back then it also meant that I was different in a bad way. Today, it means different in a whole new way. In a good way. I sometimes go even farther in redefining Queer than a lot of people. To me, being Queer is not a biological condition, but a political position. It is choosing to break the codes. To refuse to accept the prevalent definitions of maleness and femaleness. To seek to actively change them that they include us. On our terms. To this definition of Queer, both the gay and gender communities can do re-unite.

I am Queer and I break the codes!

And I ask, how many of you are codebreakers?

And where do we go from here?

DENISE NORRIS

**STOP POLICE BRUTALITY
AGAINST TRANVESTITE
& TRANSSEXUAL WOMEN & MEN
GAY CAUCUS OF YOUTH AGAINST WAR & FASCISM**

**SAY NO
TO RACISM**

QUEERS: Is fighting for radical change a crime? **[IN THE U.S. IT IS.]**

Though the government denies it, there are over 150 people in this country incarcerated for their political beliefs and actions. It's important for all of us as queers and activists to learn about these political prisoners. Some political prisoners have received unprecedented sentences because of the political nature of their so-called "crimes." Others have been framed by the U.S. government solely because of their political activities. All are respected participants in movements for social change.

Political prisoners have fought for Native American sovereignty, Puerto Rican and Mexican independence, and Black liberation. They have fought against nuclear arms, U.S. imperialism, and environmental devastation. They have been jailed for refusing to fight in the Persian Gulf and other unjust wars. They have challenged U.S. policy using means from civil disobedience to grand jury resistance to armed struggle. Their arrests, trials, sentencing and incarceration reveal a continuum of human rights abuses from isolation and sensory deprivation to sexual abuse, physical aggression and outright assassination. All political prisoners face harsh sentences and prison conditions because of their politics.

Four of these political prisoners are out lesbians: North American anti-imperialists Judy Clark, Linda Evans, Susan Rosenberg and Laura Whitehorn. Lifelong activists in many movements, they now combat AIDS behind bars through pioneering peer-education and empowerment projects in their prisons. They have been subject to severe repression for their support of Black liberation and other movements.

While the government reserves its harshest repression for armed revolutionaries, lesbians and gay men also face repressive measures for our activism. Three AIDS activists—the Houston 3—were charged excessively for demonstrating against Jerry Falwell at last year's Republican National Convention. In New York, hundreds of queers

defied a court order to march on St. Patrick's Day with the Irish Lesbian and Gay Organization (ILGO) and face criminal contempt charges as a result. As we take militant action to achieve our goals, the government will try to repress us. We need to inform ourselves about the possible consequences.

Like us, political prisoners are part of a larger struggle. Political prisoners are part of the herstory of movements that created the conditions for Stonewall. Understanding their herstory gives priceless insight into building our struggle for queer liberation.

Lesbians and gay men aren't oppressed simply because of our sexuality. We also experience discrimination due to race, class and other identities. That's why our liberation as queers will not occur without the liberation of all oppressed peoples. Yes, we need an end to discrimination in the military. But oppressive U.S. military intervention—whether in Panama or the Black and Latino neighborhoods of L.A.—must also end. It will take radical, sweeping change to abolish all that oppresses us. Part of making that change is supporting those revolutionaries who have sacrificed their freedom in the fight for liberation.

Mumia Abu Jamal is a Black political prisoner on death row in Pennsylvania. If executed, Jamal will be the first person put to death in the U.S. for their political beliefs since Julius and Ethel Rosenberg. An award-winning journalist and former Black Panther, he documented the brutality of the Philadelphia police department against the MOVE organization. Due to his persistence, he was targeted, framed for killing a policeman, and sentenced to death in 1982. His judge suppressed evidence indicating his innocence, and his political statements were used to argue for execution. While fighting for a new trial, Jamal could be put to death at any time.

"Being a lesbian makes me more willing to fight, because I have a vision of a society where these forms of oppression don't exist."

—Linda Evans

**QUISP (queer women and men united in support of political prisoners)
380 Bleecker St., Ste. 134, New York, NY 10014 • (212) 969.8598**

FREEDOM NOW AND ALL WAYS

THE "FORCE" IS NOT OUR SOURCE OF PRIDE

Straight or gay, cops are not our friends.

The present Lesbian and Gay liberation movement began in 1969, when patrons of the Stonewall bar, led by Black and Latino drag queens, fought back a police attack. During the same time period, 28 members of the Black Panther Party, as well as other Black revolutionaries, were killed by police attacks on the Black liberation movement.

Cops have surveilled and attacked Lesbian/gay and AIDS activists at protests around the country. After the protests against the veto of the AB 101 anti-discrimination law in CA, a Lesbian cop who is a liaison to the San Francisco lesbian and gay community identified rioters to the police department. The protesters faced felony charges as a result.

Anti-lesbian and gay police attacks are on the rise.

Cops brutally beat Chris Hennelly, a gay man and ACT-UP member, at a rally itself protesting police brutality. This attack was exceptional only in that the judge in his case ruled his injuries were unprovoked. According to the NYC Gay and Lesbian Anti-Violence Project, there were 88 reported cases of anti-lesbian/gay police brutality in 1991; in the first 4 months of 1992, 51 cases were reported.

Racist police attacks are on the rise.

NYC Police murdered Eleanor Bumpurs, Michael Stewart, Federico Pereira, Philip Pannell, and many other people whose names never make the front page. In 1987, Vuthikrai Thienvanich, a 41-year-old Thai janitor, was killed by a transit cop in Brooklyn. Police claimed that he was mentally deranged, but Thienvanich's family stated he had no history of violent behavior. Police "lost" his clothes, precluding an independent investigation. The attack on Rodney King typifies the way police departments continue to treat Black people and other people of color. No cop has done jail time for these murders.

Gay cops can't stop police brutality.

Brutal police aren't isolated individuals who "abuse" their position of power. The systemic nature of brutality is shown by the recent press coverage over corruption in the NYPD, and the renewed calls for an all-civilian complaint review board.

It is the cops' job to terrorize people. They are more interested in protecting property and the state than human life. On the Lower East Side, we have seen cops witness the sale of drugs and do nothing, then turn around and brutalize homeless people when they threaten the gentrification of the neighborhood.

In the May 17th issue of QW, Donald Suggs wrote this about the protest against the verdict in the Rodney King verdict: "... many gay men and lesbians feel protected. In reality, all of us should be protesting, because all of us are vulnerable to being attacked. In many ways, the failure of the lesbian and gay community to respond more forcefully to the Rodney King verdict seems to be an attempt to hold on to the illusion that, as white people, they are safe from harm. The police may arrive to protect them from the imaginary black mob that never quite made it to their door last Friday but perhaps they should ask themselves the question people of color ask every day: Who will protect us from the police?"

Police brutality is a necessary part of the system that keeps rich, racist, anti-queer bigots like George Bush in power.

Don't work with or support the police department and the racist and homophobic system it maintains! Organize your community independent of the cops. Fight police brutality against all oppressed people - women, people of color, lesbians and gay men.

a political service announcement brought to you by

Q.U.I.S.P.

(Queer women and men united in support of political prisoners)
P.O.B. 282 NYC 10025 212.969.8598

a notice to all

QUEER PUNKS

and other non-mainstream individuals

"Isolation. Disconnection. Alienation."

These are words that have been uttered to us both verbally and in letters. Some experience desperation, some just a vague sense of unease. We feel caught in the middle of established societies. Shunned by the majority of the subculture who's ideals we hold, yet shut out of the self-stereotyping "gay lifestyle".

We are a nationwide collection of punks, anarchists and other anti-establishment male and female queers. We are determined to start a communication collective to break down the barriers of isolation and to fight both homophobia and the self-imposed bigotry of the "gay community". We want to start a forum where we can be who we are, not what others think we should be. We need to reach out to each other and to unite in a spirit of fraternity and common security. If this includes you, contact us. Give us a chance to express some ideas to you.

stop living "underground"

REACH OUT

UNITE

INCITE

the MORLOCKS

P.O.Box 5374
Garden Grove
California
92645-0374

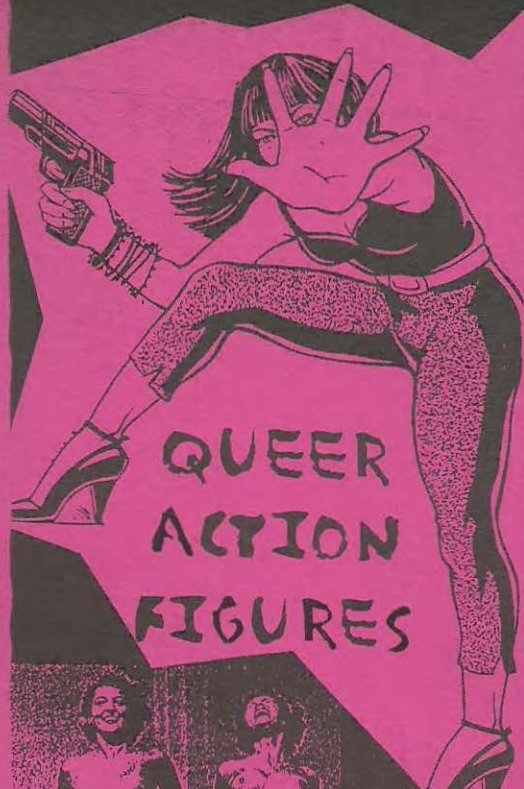

IN THE SUMMER OF 1995 WE PLAN TO MAKE A QUEER TOUR THROUGH SOME EUROPEAN COUNTRIES. WE WILL GO BY BUS THROUGH SEVERAL EUROPEAN COUNTRIES, ENGLAND, BELGIUM, NETHERLANDS, DENMARK, GERMANY, POLAND, CZECH REPUBLIC, AUSTRIA AND FRANCE SO FAR. WE PLANNED TO GO DURING JUNE. ON THE TOUR ITSELF QUEERS CAN GO ON AND OFF THE BUS SO THE PROGRAM CAN CHANGE DURING THE TOUR. WE INVITE QUEER BANDS - HOMOCORE- QUEER-ARTISTS -PERFORMARES - POLITICS - AND INFOSHOPS TO GO WITH US ON THIS TOUR. IT WILL BE A NON-PROFIT TOUR AND IF THERE IS ANY PROFIT IT WILL GO TO RADICAL QUEER ACTION GROUPS. ALSO ON THE TOUR WE CAN DO SOME DIRECT ACTION. YOU COULD SEE THE TOUR AS A TRAVELING RADICAL QUEER FESTIVAL AND IN EACH COUNTRY WE PASS WE WILL HAVE ONE OR MORE FESTIVALS GOING ON. BECAUSE THE TOUR WILL BE NON-COMMERCIAL WE ARE LOOKING ALSO FOR NON-COMMERCIAL SPONSORS, SO PLEASE HELP US IF YOU CAN, ON THE TOUR QUEERS FROM ALL AROUND EUROPE ARE INVITED, BUT ALSO QUEERS FROM NOT-EUROPEAN COUNTRIES CAN JOIN US! SO WE CAN MAKE IT A TRULY INTERNATIONAL TOUR FOR QUEERPOWER AND AGAINST FASCISM, RACISM, SEXISM, HOMOPHOBIA AND AGAINST DISCRIMINATION OF PEOPLE WITH AIDS ALL OVER THE WORLD.

IF YOU ARE INTERESTED IN THIS PROJECT ^{OR} ~~ARE~~ YOU CAN HELP US IN ANY WAY PLEASE CONTACT;

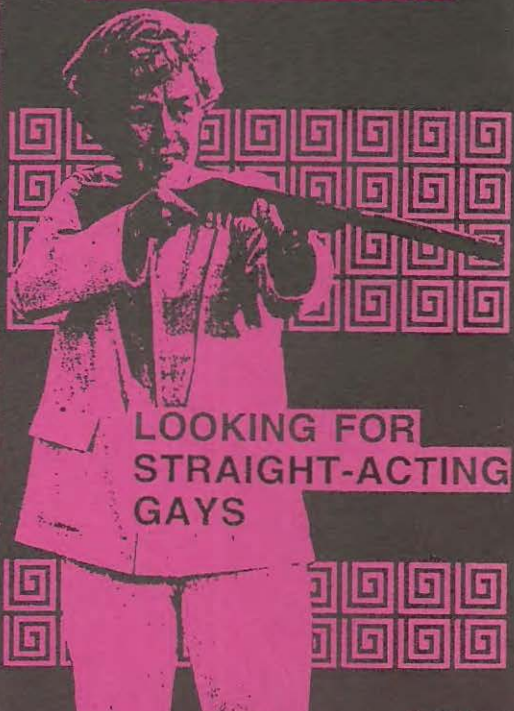
RADICAL QUEERFANZINE PATS; POSTBUS 19052 - 3501 DB - UTRECHT THE NETHERLANDS OR FAX (COUNTRY CODE 31) 40-444707 OR CALL FOR OSCAR (COUNTRY CODE 31) 40-550392

WITH A LOT OF QUEERGREETINGS, FRANK AND OSCAR

QUEER
ACTION
FIGURES

GUN 'EM DOWN!

LOOKING FOR
STRAIGHT-ACTING
GAYS

TOUGH SISSY GIRL

fabulous DYKES

not all lesbians own cats

(but some of us do own guns)

